

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 25.

22de juni 1890.

16de aarg.

¶ Smaafuglenes rede.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Ingen plads til mor.

„Er din fader og din moder. skal De nordpaa, frue?“

„Nei.“

„Skal De da gaa med toget sydpaa?“

„Ja vel. Man kan jo kun reise de to veie herfra.“

„Det vidste jeg ikke. Ser De, jeg har aldrig reist paa jernbane før; jeg venter nu paa toget for at reise ned til Johannes.“

„Johannes? der findes ikke nogen by af det Navn.“

„Nei, frue, Johannes er min søn. Han bor nede i Kansas, der har han dyrket et stykke land op.“

„Jeg skal ogsaa til Kansas. Skal De ned og besøge Deres søn?“

„Nei, frue!“

Den undvigende maade at tale paa og den gamles bedrøvede blif undgik ikke hendes reisekammerat, en ung, fint klædt kvinde. Den gamle kone med det rynkede hoved støttet i haanden vakte den fremmedes mest levende deltagelse. Hun ønskede, at hun havde kjendt den gamles historie for at kunne hjælpe hende.

„Sig mig“, sagde hun deltagende, „er der haendt Johannes nogen ulykke?“

„Nei, nei! det er mig, som har havt sorg, en sorg, som jeg aldrig troede, jeg skulde opleve paa mine gamle dage.“

„Toget kommer ikke saa snart. Sæt Dem her og hvil Deres hoved paa min skulder!“

„Tak, tak, De er meget venlig mod mig; havde mine egne været saadan, saa havde jeg ikke været saa bedrøvet iaften.“

„Vil De ikke betro mig Deres sorg? Maaske jeg kan sige Dem et lille trøstende ord.“

„Det er tungt for mig at skulle betro mig til en fremmed; men mit gamle hjerte er saa fuldt, og deres oprigtige deltagelse gjør mig saa godt, at jeg vil aabne mit hjerte for Dem. Den gang, da jeg blev enke og stod alene med tre smaa børn, da tænkte jeg, at jeg kunde ikke bære min store sorg; men det var ikke saa tungt som dette.“

Den fremmede ventede taus, til den gamle havde befjæmpet sin bevægelse; saa hun atter kunde fortsætte.

„Jeg havde kun min lille hytte og mine slittige hænder. Jeg arbejdede fra tidlig morgen til sildig aften hver dag, mens børnene var smaa, til Johannes blev saa stor, at han kunde hjælpe mig. Vi holdt da pigerne i skole, hvor de fik god undervisning. De er nu forlængst voksne og gifte, meget rigt gifte. Johannes folgte da vort lille hus og sendte mig ind til byen, for at jeg skulde bo hos mine døtre. Selv reiste han vesterpaa, hvor han tænkte ved ihærdigt arbejde at skaffe sig større fortjeneste. Han sagde, at da han tidligere havde sørget for pigerne, saa skulde de nu sørge for mig.“

Hendes stemme skjælvede af bevægelse, og der blev en pause, som den fremmede ikke afbrød.

„Jeg reiste til staden til mine døtre. Først kom jeg til Marie. Hun boede i et stort hus og havde mange tjenestefolk til sin oppartning; hendes hjem var mange gange saa stort som hendes barndomshjem; men jeg merkede snart, at der ikke var plads til mig.“

Taarerne randt ned ad hendes kinder. Konduktøren, som var kommen ind, rørte taus op i ilden, og gik ud igjen. Lidt efter fortsatte den gamle:

„Jeg flyttede da hen til Martha; jeg gik derhen med en smerte i min sjæl, som jeg aldrig før havde kjendt. Jeg tilbød at gjøre hvadsømhøjest i huset, for ikke at falde til besvær; men det var ikke det, der var i veien. Jeg merkede, at man skammede sig over mig gamle, krøgrykkede stakkel og over mit rynkede ansigt, skammede sig over mine haarde, udslidte hænder, og de var dog blevne saadan ved at slide og slæbe for dem.“

Taarerne flød nu rigelig ned ad hendes kinder. Den fremmede kvindes haand hvilede hjærtegnende paa det graa hoved.

„Endelig sagde de til mig, at de vilde skaffe mig fri bolig i en anstalt for gamle, enlige kvinder. Jeg svarede intet; thi mit hjerte var for fuldt af sorg. Jeg skrev til Johannes og fortalte ham, hvad de havde i sinde at gjøre. Han skrev et langt hjærteligt brev tilbage og bad mig komme til ham saa snart som muligt. Saa længe han havde tag over hovedet, skulde jeg altid have et hjem, sagde han. Jeg skulde komme og bo hos ham, saa længe jeg levede. Han skrev, at hans mor med Guds hjælp aldrig skulde behøve at komme til fremmede. Og nu er jeg da paa vei til min Johannes. Han har kun sine grove hænder og sit store, varme hjerte, men der er plads for hans gamle mor! Gud velsigne ham!“

Den fremmede tørrede en taare af øiet og ventede paa at høre slutningen af den gamles fortælling.

„Engang, naar jeg er gaaet bort og aldrig mer skal volde dem besvær, vil Marie og Martha nok komme til at indse, hvordan de har handlet. Naar disse hænder, som saa ofte har arbejdet sig trætte for deres skyld, har foldet sig til hvile, og naar mine øine, som saa mangen urolig nat har vaaget over dem, har lukket sig for bestandig, saa skal de maasse komme til at føle, at der ingensteds paa jorden findes nogen, som har næret mere uegennyttig omhu og hjærtelighed for dem end deres gamle mor. Maatte

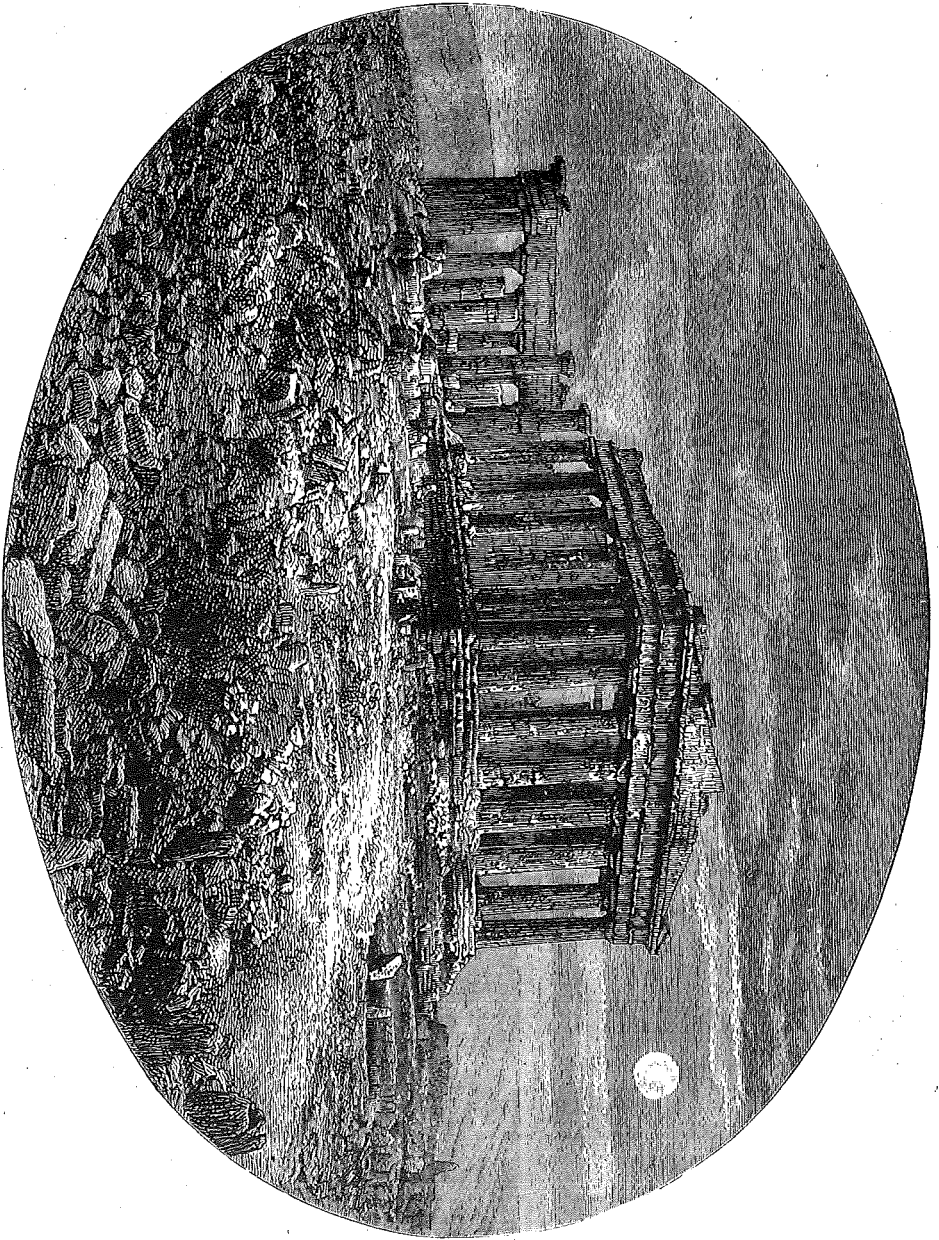
de blot i tide lære at indse sin synd; thi det ord staar fast: Gud staar de hoffærdige imod, men de ydmyge giver han naade.“

Konduktøren, som atter var kommen ind, førte hastig haanden op til øiet og gik ud som for at se efter toget. Den fremmede dames juvelsmykkede haand klappede mildt den gamles graa hoved, som træt hvilede paa hendes skulder, medens en medlidende taare stjal sig ned ad hendes kind og faldt paa den gamles pande. Det stakkels forpinte hjerte var nu befriet for sin tunge byrde; den venlige deltagelse, som var bleven hende til del, var som balsam for hendes saarede sjæl. Da hun siden ved sin nye venindes side sad i jernbanevognen, gav hun efter for sin trang til hvile og sov nu rolig og stille som et barn, medens den fremmede hjærtelig vaagede over hende — og iltoget hastig førte hende nærmere til hendes kofaste Johannes.

(Efter „Barnav.“)

Elefantens hevne.

Elefanten har en særdeles god hukommelse, og den glemmer lige saa lidt en fornærmelse som en og anden belgjerling, som vises mod den. Læserne kjender uden tvil alle historien om skrædderen, som daglig pleiede at opparte en elefant, som kom forbi hans verksted, med en eller anden lækerbidtsken, men en dag narrede han den og stak den med sin naal i snabelen, hvorfor elefanten senere hevne sig ved at fylde sin snabel med vand og oversprøgte skrædderen. Dette er imidlertid ikke det eneste eksempel, man har paa, at elefanten kan falde paa at hevne sig. Vi skal her fortælle vore læsere et andet, der ligeledes foregik over i Indien. En tæmmet elefant var i længere tid stadig bleven drillet og plaget af sin ondskabsfulde fører, og det taalmodige dyr fandt sig længe heri uden at gjøre gjen-

Parthenon.

En heireunge.

gjæld. Omfider sit dens taalmodighed ende. Da den en dag skulde vandes, stak og slog føreren den atter med sin stok. Elefanten vendte sig nu pludselig om, tog sin fiende om livet med snabelen og bar ham ud i vandet, som om den vilde drukne ham. Efter at den havde staaet lidt og med sine kloge smaa øine set paa sin fiende, der svævede i en dødelig angst for sit liv, gav den ham et par gode dukterter i vandet, bar ham derpaa atter op paa land, hvor den satte ham paa jorden og lod ham drive af som en vaad hund. Det var den hele hevn, som den tog over sin tyrann, og den havde meget gavnlige følger. Fra den dag af behandlede føreren den nemlig altid godt og venlig. Vi ved ikke, om denne forandring blev fremkaldt af skam hos ham over, at det ædelmodige dyr havde skaanet hans liv, eller af frygt for en værre hevn, men vi vil haabe, at det første var tilfældet.

Kristeligt heltemod.

Mahdien, Gordons overvinder, fylgte lige fra sin optræden det hele ægyptiske Sudan med stræk. Kristne missionsstationer lod han ødelægge og beboerne tage til fange. En italiensk missionær blev tillige med nogle af sine ledsagere, mænd og kvinder, bundne og førte frem for Mahdien, som forlangte af dem, at de skulde straks blive muhamedanere. „Vi kan ikke gjøre det“, svarede de fangne; „vi kan ikke forlade vor hellige religion, Gud forbyder os det.“ Fortørnet raabte Mahdien: „Merk jer vel, fordsømte vantrol! I morgen er det fredag. Jeg giver jer tid i dag til betænkning; men har I ved solopgang ikke antaget Islam, saa maa I dø til straf for eders ulydighed og forstokthed. Jeg har talt!“

Fangerne blev nu overgivne til dervischerne, som forsøgte paa at ombende dem,

men da dette mislykkedes, spyttede de de kristne i ansigtet og truede dem med sine sverd. Morgenen brød frem; de fangne blev førte frem for Mahdien. I lange rækker stod araberne ved hans side, og bagved dem strakte sig en uoverskuelig mængde af hytter: tusende spyd og funkende sverd glimrede og blinkede i morgensolen; paa en prægtig dromedar sad Mahdien, og han raabte med høi stemme: „I kristne, er I beredte til at blive muhamedanere, eller vil I dø?“

„O, Scheikh Muhamed Achmed“, svarede de fangne, „du har jo magten, du befaler over denne store hær, som vort øie neppe kan overse. Du kan byde den at gjøre, hvad du vil, og den adlyder dig. Det staaer ogsaa i din magt at dræbe os; thi Gud har i sin uransagelige visdom givet os i din haand, men du har ikke magt til, o Scheikh, at gjøre os til muhamedanere.“

En dyb stilhed fulgte paa disse ord. Dervischerne stod med sine sverd dragne, beredte til, paa det første vink af sin behersker, at afhugge de kristnes hoveder. Mahdien saa opad og mod østen og sæstede derpaa sit blik paa de modige mænd og kvinder, som med ro og fasthed ventede dødsstøt. Derpaa raabte han høit og tydelig: „O, I nasarenere! maatte den gode og naadige Gud ombende eders hjerter og vise eder den rette vei!“ Derpaa vendte han sig til sine krigere og sagde: „Alle, som her er tilstede, Scheikher og dervischer og enhver, som bærer vaaben, stikke sit sverd i steden; thi saa er det min vilje. Ledsaager disse kristne sikkert til sine hytter; thi jeg har befalet det!“

(„Sønntagsskr.“)

„Hvorfor sverger du ikke? Alle de andre gutter sverger“, sagde en liden gut til en af sine skolekammerater.

„Jeg vil hellere miste min tunge end sverge“, var guttens frimodige svar. „Gud er min himmelske fader, og tror du, at jeg vilde sige stygge ord til min fader?“

Parthenon i Athen.

(Med billede.)

De gamle grækere har bundet et udydeligt navn paa grund af sin tapperehed og sit heltemod; men det samme folk kunde ogsaa drive det vidt, naar det gjalt mere fredelige hysler, saaledes betragter nutiden med den største beundring den høide, som kunsten i oldtiden naaede i Grækenland.

Især er dette tilfældet med bygningskunsten og billedhuggerkunsten. Gvilde formfuldendte billedstøtter og skjønne søilerækker har ikke den græske kunst kunnet frembringe!

Det var først og fremst Athen, som udmærkede sig i saa henseende, og den tid, da kunsten mere end nogen anden gang blomstrede inden dens mure, var dengang Perikles (død 429 før Kristus) var den ledende mand i byen. I en aarrække anvendtes utrolige summer til at smykke staden med de herligste kunstværker i en grad, som der vel ikke kan oppisefes sidskytke til i nogen stat.

Især blev Athens borg Akropolis bedækket med skjønne bygninger. Her reistes blandt andet ogsaa Parthenon, et pragtfuldt tempel for byens skytgudinde Athene, som havde tilnavnet „Parthenos“ eller den jomfruelige.

I Parthenon stod en billedstøtte af Athene, 39½ fod høi og rigt smykket med guld og elfenben. Den var arbeidet af den berømte billedhugger Fidias.

Denne støtte er nu forsvunden og selve Parthenon adskillig ødelagt, især efterat en fiendtlig bombe i aaret 1687 faldt ned i det gamle pragtfulde afgudstempel; dog blev det ikke mere beskadiget, end at det endnu staar der som et af de herligste vidnesbyrd om, hvad græsk kunst kunde frembringe.

Fra fuglenes verden.

(Med to billeder.)

Iste billede. Det er med forset, at vi ved dette billede netop paa denne tid af aaret vil minde vore læsere om smaafluglene. Thi nu om sommeren skal I være med og glæde eder over, at de mange smaa kjære træffugle kommer tilbage efter sit lange vinterophold i sydens lande. Læg nu merke til dem. Lyt til deres sang og kvinden og betragt deres livlige flugt; men rør endelig ikke ved deres reder.

2det billede. I mindes ørneungen, som for nogen tid siden stod i vort blad. I dag er det en anden fugleunge, som ønsker at gjøre eders bekendtskab, nemlig en hejreunge.

Hejrene er vadefugle, som lever af fiske, frø og forskellige slags smaadyr og opholder sig ved sør eller sivbevoksede flodbredder.

Daarlig handel.

En søndagsstolelærer bemærkede engang, at den, som kjøber sandheden, gjør en god handel, og spurgte derpaa eleverne, om nogen af dem erindrede et tilfælde af en daarlig handel omtalt i bibelen. „Jeg gjør“, svarede en gut. „Esau solgte sin førstefødsretsret for en ret mad.“ En anden sagde: „Judas gjorde en daarlig handel, da han solgte sin mester for tredive sølvpeng.“ En tredje gut bemærkede: „Vor fresser fortæller os, at den gjør en daarlig handel, som for at vinde verden taber sin egen sjæl.“

Øvitteringer.

Red past. D. A. Normann ekstrabrag til gjenopførelse af Luther-College samlet ved Willie Bondy: Willie Bondy 10c, Ella Bondy 25c, Minnie Bondy 25c, A. Rolanden 25c, E. Kviteval 25c, John R. Olsen 25c, Mary Jenien 10c, C. Solbjørnen 25c, Albert Hole 50c, Anton Anberjon 25c, D. Hernes 20c; tiff. \$2.65.

En negerguts vidnesbyrd.

”Jeg er et Guds barn”, sagde en dag en negergut til missionæren.
 ”Hvoraf ved du det?” spurgte denne.
 ”Fordi jeg nu elsker det, som jeg før havde, og nu hader, hvad jeg før elskede. Jeg elskede før at lyve, stjæle, sværge — nu elsker jeg den kjære Herre Jesus, som har udgydt sit blod for en fattig, syndig neger.”

”Men naar du føler dig fristet til at forlade den Herre Jesus og gjøre, hvad du før elskede — hvad gjør du da?”

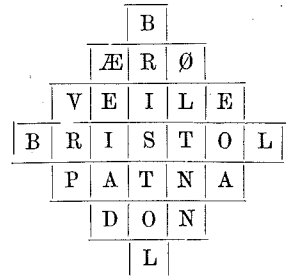
”Da skynder jeg mig med at søge hjælp hos Massa Jesus, ligesom det lille negerbarn søgte hjælp hos sin moder, dengang han var i Afrika, førend endnu den hvide mand havde taget ham og gjort ham til slave. Hvis jeg vilde gaa bort fra Massa Jesus, hvor skulde jeg da gaa hen? Ingen tilflugt, ingen hjælp for fattig negergut.”

Ved disse ord blev den stakkels guts øine fulde af taarer, og han saa op mod himmelen. Efter en stund tilføiede han med ny kraft:

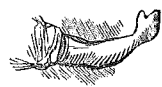

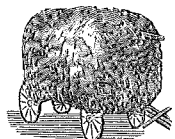
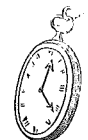

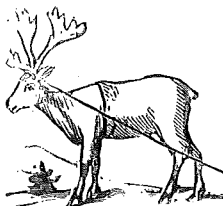

”Gaa bort fra Massa Jesus! Nei aldrig, aldrig! Jeg vil bede ham før at lade mig dø. Men fattig neger kan være rolig”, tilføiede han, ”thi Jesus har sagt i sit ord: mine faar skal slet ikke fortabes, og ingen kan rive dem ud af min faders haand. Og jeg, en fattig negergut, er et Jesu faar.”

(Sv. Barn. Tidn.)

Opløsning paa diamantgaaden i nr. 23.

Billedgade.

	l		÷ m g		ib		t	
L		v		k		l	S T	eg
S	k	hæ hæ hæ hæ hæ hæ hæ hæ			m m e			